

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 25-én. Karácsony I. napján.

Kezdő ének: 182. dicséret 1. verse

Főének: 315. dicséret mind a 7 verse

Igehirdetés előtti ének: 323. dicséret 4. verse

Textus: Máté evangéliuma 1. rész 23. verse: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

A legnehezebb érzés, és ünnepek alatt végképp a legnehezebb érzés az, hogy nincsen senki velem. Vagy azért, mert elhagytak, vagy elfelejtettek, vagy nem érnek rá. Olyan sokféle formája van annak, hogy azt érzem, magamra maradtam. Nem kell ehhez még magányosnak sem lenni, hiszen az egyedül élő is érezheti magát társaságban és a társaságban lévő is érezheti magát egyedül. Ahogyan a modern kor lélektana meg is fogalmazza, ez a társas magány. Igaz ugyan, hogy körülvesznek emberek, sőt még az is lehet, hogy komoly társasági életet élek, de a lelkemben magányos vagyok, egyedül vagyok.

Számomra ezen a karácsonyon éppen ezért az a szó vált hangsúlyossá, hogy „velünk”. Nem másokkal, nem a többiekkel, hanem velünk. Ebben pedig én is benne vagyok. Ez a történet rólam is szól. A karácsony ünnepe nem másoké, hanem az enyém, itt a gyülekezet közösségében. Velünk van Isten.

Ő az egyetlen olyan személy, aki képes rengeteg felé figyelni. Ő az, akinek nem akadály az, hogy most éppen több milliárd ember gondját kell hordozni. Nem esik kétségbe, hogyha éppen a világ legkülönbébb pontjain kell enyhíteni a fájdalmat, vagy éppen megakadályozni valami nagy rosszat, vagy tompítani az emberi gonoszság erejét. Ez a többes szám nem azt jelenti, hogyha mindenké, akkor senkié. Ha osztanom kell, akkor igazából nekem nem jut semmi. Ez ugyanolyan, mint a levegő. Nekem is ugyanaz a levegő jut, mint a közelemben élőknek. Nem jut jobb, vagy rosszabb. Istentől sem jut más. Megkapom Őt teljes egészében.

Amikor Jézus megszületett, akkor ez a csoda emberközelié vált. Bár testében nem tudott mindenütt jelen lenni, de lelkében igen. Igaz ugyan, hogy a jászolban csecsemőként feküdt, és biztosan sírással jelezte ő is, hogyha valamire szüksége volt, de a lelkével segíteni tudott akkor is. Ahogyan megéreztek ezt a látogatók, a pásztorok, vagy a napkeleti bölcsek. Nem az volt a lényeg, amit láttak, hanem az, amit valójában megkaptak.

Karácsonykor ez a legfontosabb. Velünk az Isten, ez azt jelenti, hogy nem a látszat alapján van velünk, hanem ténylegesen. Nem olyan régen mesélte nekem valaki, hogy pár héttel korábban autójával az árokba hajtott, mert elaludt. Mondhatta volna azt is, hogy miért engedte ezt az Isten, de ő csak csendben ennyit mondott: Isten velem volt. Nem történt sem nekem bajom, sem másnak, sőt még az autó is megúsza kisebb karcolásokkal. Nekimehettem volna a fának, vagy a szembejövőnek, de egyik sem történt meg. Mi a látszat? Történt valami baj. Mi a tény? Isten mindvégig ott volt.

Kedves Testvéreim! Ez az egy, amit soha ne felejtünk el. Sokféle nyomorúság ér minket. Lehet fájdalmunk, szomorúságunk, csalódásunk. Látszólag semmi nincsen a helyén. Isten mégis velünk van. Karácsony ünnepén, a megszületett kisgyermekben ezt a nevet kapjuk. Immánuél, vagyis velünk az Isten.

Nagyon nehéz az embernek a gondolkodását így átállítania. Nem azt látni, ami történt, hanem azt, ami a háttérben, láthatatlanul jelenik meg. Azt látom, hogy megszületett valahol egy gyermek, egy család öröme ez. Mögötte azonban észrevehetem az ajándékozó Istent, aki ezt a csodát is megteszi velünk, emberekkel. Azt látom, hogy sok ember rengeteget fáradozik azért, hogy az életünknek segítsen. A pedagógusok, az orvosok, az ápolók, a rendőrök, a tűzoltók, a postások, a takarítók, a szemetet szállítók, és a sort biztosan nagyon sokáig lehet folytatni. Mindezek mögött ott láthatom Istent, aki őket erre a feladatra elhívta. Lehet, hogy a dolgozó ember ezt nem érzi, és neki ez nem fontos. Nem is róluk van szó. Nem azon gondolkodunk, hogy velük van-e Isten, hanem azon, hogy én miként tapasztalom meg azt, hogy velünk van a Megváltóban Ő? Az új karácsonyi látás mindig hálaadásra nyitott. Észreveszi a lényegét, az életünkben jelen lévő Mindenhatót.

Van a fényképezőgépeken egy olyan funkció, ami kifejezetten kis tárgyak fényképezését teszi lehetővé. Amikor ezt bekapcsoljuk, akkor a fényképezőgép ráélesít a kép középpontjára, a többi része pedig homályos marad. Látom ugyan a színeket, nagyjából kivehető, hogy mi van ott, de nem éles, és nem pontos a kép. Az emberi gondolkodás változtatását ahhoz tudom hasonlítani, hogy a jóra fókuszálok. Az marad élesen, a többi pedig elhomályosodik. Karácsonykor így jelenik meg előttünk a legfőbb jó, hogy Jézus Krisztusban Isten velünk van. Az életünk minden gondja, nehézsége, terhe pedig homályossá válik.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 25-én. Karácsony I. napján.

Immánuél, vagyis velünk az Isten. Mit jelent ez a tudat? Nem csak azt, hogy a jót észreveszem, hogy hálás tudok lenni, hanem azt is, hogy a mélységben, a nehézségben nem esem kétségbe. Nem azt mondom, hogy nem fáj a lélek, hogy nem szomorú a szív. Hanem azt üzeni a karácsonyi örömhír, hogy Isten még ott is velünk van. Akkor is, hogyha kilátástalannak látszik minden, ha mi nem is érzékeljük, hogy mi hogyan lesz, de hisszük, hogy Isten mellettünk áll és továbbvezet.

A holnapi napon kerül majd elénk a napkeleti bölcsek története. Ők is elindultak, mert meglátták a csillagot. Számoltak, és levonták a következtetést: megszületett a zsidók királya. Elindultak, nem tudjuk, hogy milyen távolságból, de valószínűleg messziről. Elmentek Jeruzsálembe, mert hiszen úgy gondolták, hogy király csak ott születhet. A csillagot egy kis időre szem elől tévesztették, talán össze is zavarodtak, de éppen ott kaptak útmutatást, ahonnan emberileg nézve a legkevésbé várhatták volna. Heródes udvarában, az ellenséges érzületű királytól kapnak vezetést. Emberileg nézve értelmetlen, lehetetlen. Isten mégis a leginkább összezavart helyzetben adott egyértelmű útitervet. Velünk az Isten minden mélységben és nehézségben, még az összezavarodott élethelyzetben is. Ezt tudta Pál apostol, ezt vallja magyar református egyházunk is, amikor a címerünkre ezt a rövid mondatot írjuk: „ha Isten velünk, ki lehet ellenünk”? (Rm. 8.31.)

A hálaadáson és a mélységben is észrevehető segítségen túl még egy fontos üzenete van ennek a névnek: Immánuél, vagyis velünk az Isten. Ha ő velünk van, akkor egy idő után minden egyértelművé válik. Olvastunk Józsefről ebben a történetben. Nem akarja feleségül venni Máriát, mert ő azt gondolja, hogy a jegyese mástól lett várandós. Eltelik pár óra, amire megérti, hogy Mária hűséges volt hozzá, de Isten őket szemelte ki arra a feladatra, hogy az élet kezdeti szakaszában neveljék a védtelen gyermeket, Jézust. Aztán amikor álmából felébredt, akkor tudta már mit kell tennie. Feleségül vette Máriát, és ott állt a megszületett kis Jézus mellett, ahogyan Isten üzent neki.

Velünk az Isten, vagyis észrevehetjük az életünk eseményeiben, hogy mit tervez a Mindenható velünk. Több igehirdetésben, bibliaórán elmondtam már, hogy az ember életének az egyik legfontosabb felismerése az, amikor meglátom az ő terveit. Amikor észreveszem, hogy milyen feladattal, küldetéssel, szolgálattal bízott meg engem. E nélkül a felismerés nélkül csak tapogatózom, de ha ezt meglátom, akkor minden értelmet nyer. Volt küldetése és feladata Máriának, volt Józsefnek, volt Jézusnak itt a földön.

Hiszem, hogy nekünk is van ilyen személyre szabott küldetésünk. A családukban helyettünk más nem tudja azt a szerepet betölteni, amit Istentől kaptunk. Helyettünk nem tud más édesanyaként, édesapaként, testvérként, nagyszülőként feladatot ellátni. Helyettünk nem tud senki tanulni, dolgozni, a hivatás nehézségeiben helyt állni, vagy éppen társat választani. És helyettünk senki nem tud a gyülekezetben sem szolgálni. Nem fognak énekelni, imádkozni, Isten üzenetére figyelni a mi jelenlétünk nélkül. A személyre szabott küldetés, a megkapott szolgálat azért van, hogy érezzük: velünk van az Isten. Nem hagyott el, nem távolodott el, hiszen az életünk legapróbb részleteiben is felfedezhető.

Ünneplő Gyülekezet! A karácsonyi örömhír, amit az angyalok is hirdettek a pásztoroknak, amit már a prófécia évszázadokkal korábban megjövendölt, amit mi is magunkkal vihetünk: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.

Ámen!

Záró ének: 446. dicséret mind a 2 verse